

adoptivfamiljer

MEDLEMTIDNING FÖR FAMILJFÖRENINGEN FÖR INTERNATIONELL ADOPTION NR 2 2009

Hösten närmar sig

Med glädje kunde vi notera att det första halvåret 2009 inneburit att de adoptioner vi förväntat oss blivit av.

Att det finns fler föräldrar som längtar efter barn än barn som är klara att få nya föräldrar är en sorglig sanning vi måste leva med. Använd gärna tiden till att delta i vår utbildning i höst, som ni kan läsa om på FFIA:s hemsida. Vi hoppas att ni där kan träffa andra i liknande situation och få ny kunskap.

I granngården är glädjen stor över en ny liten familjemedlem, efter många års längtan och väntan. Det känns speciellt och så roligt att ett barn från någonstans långt borta fått en egen familj att växa upp i. Visst upplever jag också en särskild gemenskap med de nyblivna föräldrarna, att vi delar en gemensam erfarenhet, utöver all den glädje man kan känna för "hemmagjorda" barn. Så för mig, och jag hoppas för er alla adoptivföräldrar, är det viktigt att fortsätta att ta del av sådant som handlar om adoption genom att vara kvar som medlemmar i FFIA, även efter att man genomfört adoptionen. För visst är det spännande att läsa om vuxna adopterades erfarenheter och titta på bilder av nya familjemedlemmar. Så tack alla som bidrar till att Vi Adoptivfamiljer har något att berätta. Ta gärna kontakt med vår redaktör Ing-Marie om du har något du vill dela med dig av.

Adoptionsutredningen som lämnade sitt betänkande mitt i sommaren innebär en översyn och anpassning till aktuella lagar och olika konventionstexter. Att det för barnets bästa är önskvärt att det blir vanligare med adoptioner av svenska barn skulle också förhoppningsvis innebära en större trygghet för barn som riskerar långa familjehemsplaceringar. Som svenskt adoptivbarn från 50-talet har jag ibland undrat hur mitt liv hade sett ut om jag inte fått adoptivföräldrar, utan istället placerats i fosterhem, kanske inte bara i ett utan fler. Så länge barnen bästa är ledstjärnan är vi positiva till förändringar.

Under Almedalsveckan passade Adoptionscentrum på att inbjuda till olika aktiviteter. Det är bra att vi som är engagerade i adoptionsverksamhet syns. Vi vill också passa på att GRATULERA Adoptionscentrum som i år varit verksamma i 40 år.

MIA, "vår" myndighet, ger bra information på sin hemsida. Senast läste jag i MIA Info 1/2009 Roger Wihlborgs funderingar om barn med någon funktionsnedsättning. Det var intressanta tankar, som också påminde mig om den lättillgängliga serien med olika adoptionsteman som getts ut av adoptionsföreningarna under åren och som finns att beställa från FFIA:s kontor. Det är ett 20-tal häften, ett exempel är "Barn i behov av speciella föräldrar" som handlar om barn med särskilda behov. Många fler titlar hittar ni på FFIA:s hemsida. Tunna häften för 40 kr plus porto som verkligen är läsvärda, trots lite neutral framsida. De är användbara under barnens hela uppväxt.

Nu hoppas jag att ni kommer att uppskatta det nya numret av Vi Adoptivfamiljer.

Sensommarhälsningar

Carin Fremling

ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

Svarvargatan 1:3

111 49 Stockholm

08-653 21 33

kerstin.krebs@telia.com

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

OMSLAGSBILD

Alma-Li, Erik och Nikolina
Riseli. Foto Patricia Riseli

Vi Adoptivfamiljer nr 2/2009

Ledare - SID 2

Förväntningarna infriades

Familjegruppernas tid - SID 3

Rapport från kontoret - SID 4

Adoptera från Kenya

Adoptionsutredningen - SID 5

Nu är den ute på remiss

Osynlig sjukdom - SID 6

.... som inte får glömmas bort

Volontär på barnhem i Indien - SID 8

Caroline fick minnen för livet

Föreläsningar i Skåne - SID 12

Om ungdomars identitet

Kinesiska för familjen - SID 14

Barnhabiliteringen ett bra stöd - SID 15

Ny styrelse för FFIA - SID 16

Boktipset - SID 18

Medlemssidan - SID 19

Familjesidan - SID 20

Möt Nikolina på sid 6

Familjeträffen

Gruppfoto brukar vara obligatoriska, men skicka gärna även andra bilder, med aktiviteter.

Sommaren är familjegruppernas tid

Sommartid är inte bara semestertid utan också tid för att träffas och umgås i sin familjegrupp. Många grupper har säkert redan träffats och andra väntar kanske på att få åka på årets träff.

Skriv till Vi Adoptivfamiljer och berätta vad ni gör på era familjeträffar! Glöm inte att skicka med bilder. Manusstopp för höstnumret är 1 oktober.

Ni vet väl att ni kan kontakta FFIA:s medlemssekreterare Kaisa Hammar när ni behöver tips på lämpliga platser för familjeträffar? Och att listan ständigt behöver uppdateras?

Under åren som gått har många hört av sig med tips på bra platser för familjeträffar. Kanske ni i er grupp funnit en riktig "pärla". Kontakta då Kaisa så kan hon utöka vår lista över platser för träffar.

Tanken med listan är att vi ska kunna hjälpa de olika grupperna att finna bra, prisvärda och barnvänliga platser.

Lika välkomna att höra av er är ni som delar med er av tips på platser, som ni som hör av er för få hjälp med att hitta en för nästa års träff.

Skriv till kaisa.hammar@ffia.se eller ring på telefon 031-704 60 93.

Fler pilotfamiljer sökes till Kenya

Vill man ha en unik chans att lära känna sitt barns födelseland kan man - om man har möjlighet - adoptera från Kenya. Just nu söker FFIA familjer som vill vara banbrytare.

Här kommer en kort rapport om våra länder och kösituationen:

Till Kina och Colombia finns ingen kö för att skicka ansökan.

Vi vill också berätta att förmedlingen av barn med speciella behov från Kina enligt 48-timmarshandläggningen fortsätter att fungera väl.

Vi tar gärna emot fler intresseanmälningar både från er som ännu inte påbörjat någon utlandsansökan och från familjer som redan har ansökan i Kina

Till Thailand och Indien har vi kö för att skicka ansökan.

Vi söker fler pilotfamiljer till Kenya!

Vår samarbetspartner i Kenya är Little Angels Network, den största adoptionsorganisationen i Kenya. De samarbetar i sin tur med elva olika barnhem runt om i landet, varav nio ligger i Nairobiområdet.

Barnen som förmedlas för internationell adoption via Little Angels är oftast under två år. Alla barnen bor på barnhem som är privata och av varierande standard.

Den juridiska proceduren innebär tre besök i domstol, båda makarna behöver närvara vid minst ett av dessa tillfällen. Landet kräver att man stannar sex – åtta månader i landet, det blir en unik chans att lära känna ert barns födelseland.

Vi beräknar handläggningstiden till mellan två och fyra månader till barnbesked, avresa sker snabbt efter det. Intres-

serade familjer är välkomna att höra av sig till FFIA.

Ovanstående förutsättningar avser ansökningar från par. FFIA har i nuläget mycket begränsade möjligheter att placera ansökningar från ensamstående.

Heléne Mohlin

PRESSTOPP: 8 augusti förmedlade vi vårt allra första Kenya-barnbesked till en mycket glad familj.

Bilden ovan: Barn i Little Primary school i Kibera, Kenya.
Foto PO Hansson

FFIA:s kontor

tel 031-704 60 80
adoption@ffia.se
www.ffia.se

Ny adoptionsutredning ger förslag till lagändringar

En ny utredning om adoptioner har presenterats för justitieminister Beatrice Ask. I utredningen finns förslag på lagändringar som rör både nationella och internationella adoptioner.

Utredningens förslag ska nu behandlas i olika instanser innan förslagen kan antas i lag och börja tillämpas.

Utredningen föreslår att medgivandena ska förlängas från två år till tre år. Den föreslår vidare att medgivande som huvudregel inte ska få lämnas om sökanden eller sökandena har fyllt 43 år. Utredningen vill göra åldersgränsen tydligare än nu, eftersom lagändringen som kom 2005 inte har gett en enhetlig tillämpning i landet, utan bedömningarna skiljer sig från kommun till kommun.

Det ska dock finnas möjlighet att göra undantag från denna huvudregel. Undantag kan göras om barnet har en personlig

anknytning till sökanden eller det annars finns särskilda skäl. Som särskilda skäl nämns bland annat om barnet är syskon till ett barn som sökandena tidigare har adopterat, eller att ett barnbesked redan har lämnats till familjen och familjen väntar på att resa och hämta barnet. Däremot anser inte utredaren att undantag ska göras från ålderskravet bara för att barnet är äldre.

Utredningen föreslår att möjligheterna att få tillstånd till att adoptera utan förmedling av en auktoriserad adoptionsorganisation (så kallad enskild adoption) begränsas. En enskild adoption ska bara vara möjlig om adoptionen gäller ett

släktingbarn eller om det med hänsyn till det personliga förhållandet mellan barnet och den som vill adoptera finns särskild anledning. Ett tillstånd till enskild adoption ska bara kunna ges om det har prövats att adoptionen är till barnets bästa.

Sambopar föreslås få adoptera. Detta förslag har främst betydelse för adoptioner inom Sverige, eftersom det vid internationell adoption är sällsynt att ursprungsländerna tillåter sambopar att adoptera gemensamt.

Läs hela utredningen på www.regeringen.se/sb/d/11385/a/129301

Vi ordnar den trygga adoptionsresan!

När du skall ut på ditt livs viktigaste resa, vet vi precis vad du behöver när det gäller planering och upplägg av den. Vi är väl bekanta med alla tänkbara frågor ni har i samband med resan. Givetvis har vi goda kontakter och förmånliga avtal med välrenommerade flygbolag till den destination som är aktuell för just Dig! Allt för en trygg helhetslösning.

Välkommen till oss - Här får du kunskap, engagemang och eminent service!

För er som planerar en återresa med familjen eller tillsammans med andra familjer - Kontakta oss för ett individuellt skräddarsytt förslag!

INDIEN - Pärlorna i det gyllene Rajastan

Följ med på en oförglömlig resa med djur, natur och kultur. **26/12-8/1.**

Upplev Delhi, Agra, Jaipur såväl som Jodhpur, Pushkar, Ranthambore National Park, fågelreservat mm.

Komplett resa!

Reseledare: Rolf Rybäck.

Program klart - beställ hos oss.

Välkommen!

Kajsa Persson, Susanne Dal Molin, Caroline Wrethander, Anne Lorentzon

Tyghusgatan 2, 302 32 Halmstad Tel: 035 - 16 05 05
E-mail: adoption.halmstad@resebolaget.se, www.resebolaget.se

Inte sjuk - men bärare av smitta. Så är det för de barn som har hepatit B, en sjukdom som inte märks men som ändå aldrig får glömmas bort.

Bra vara öppen om hepatit B

När familjen Riselius i Västerbotten kände att det var dags för ett barn till i familjen beslöt de sig för att ställa sig i kö för ett barn med behov av särskilt stöd. Efter bara två månader fick de en förfrågan från FFIA om att ta emot en liten flicka från Kina, och 2008 kom Nikolina, nästan fyra år, och bärare av hepatit B.

– Vi kände till hepatit B, men hade ingen personlig erfarenhet av det, berättar Nikolinas pappa Erik.

– När vi blev tillfrågade om att bli Nikolinas föräldrar sökte vi förstås information genom Internet, men den främsta kunskapskällan var en av FFIA:s förtroendeläkare. Av henne fick vi information om vad det innebär att vara bärare av hepatit B och vad vi behövde tänka på som familj. Vi tyckte inte att det kändes skrämmande, eller som något större problem.

Då Nikolina kom hem läkarundersöktes hon, som alla nyanlända adoptivbarn, och familjen sattes sedan i kontakt med smittskyddsenheten i landstinget. Mamma, pappa och storasyster – de personer som finns närmast Nikolina – vaccinerades också mot hepatit B.

– I familjen är det nog bra att vara vaccinerad, tror Erik, även om det faktiskt krävs en hel del för att smittan ska överföras från en person till en annan.

Nikolina är bärare av hepatit B-smitta, och kan smitta andra om blod från henne kommer i kontakt med en annan persons blodbana, till exempel via ett sår. Hon är inte sjuk eller påverkad själv av smittan hon är bärare

av. Till hösten ska Nikolina börja på förskola, och kommer förstås att vara i mer eller mindre nära kontakt med sina kompisar bland de andra barnen.

– Vi har haft ett föräldramöte inför dagisstarten, berättar Erik, och föräldrarna till barnen på den avdelning där Nikolina ska gå har fått information. Alla barn, och personalen på avdelningen, erbjuds vaccination. Det finns ingen skyldighet att informera om vilket barn som är smittbärare, men vi har valt att informera om att det är Nikolina det gäller.

På föräldramötet fanns tillfälle att fråga om sådant som känns angeläget att veta, och om sådant som man kanske kan oroa sig för om det finns ett smittbärande barn på förskolan.

Erik tror att det var bra att ge tillfälle för familjerna att kunna ventilera eventuell oro, ställa frågor och få svar på dem. Det var också bra att kunna ge information om att man kan ge vaccin i efterskott inom två dygn vid misstanke om att smitta kan ha överförts.

Ännu tycker inte familjen Riselius att deras vardag påverkas i någon särskild utsträckning av att Nikolina är smittbärare.

– Nikolina går på kontroll en gång om året, och vi måste komma ihåg att informera om smittan vid läkar- och tandläkarbesök. Just för att vi inte påverkas till vardags av att Nikolina är smittbärare, gäller det att inte glömma bort att berätta då det behövs, säger Erik.

Hur framtiden ser ut grubblar familjen inte över just nu, även om de vet att livet alltid i någon mån kommer att påverkas av smittan. Om Nikolinas hälsa kommer att påverkas vet man ännu inte. En tredjedel av de personer som är smittbärare påverkas inte alls, medan andra får en påverkan på levern av mer eller mindre allvarlig art.

Ännu är Nikolina själv inte särskilt medveten om att hon är smittbärare eller vad det innebär. I takt med att hon blir äldre kommer hon att både behöva få kunskap om smittan och ta eget ansvar för att till exempel berätta om den för andra.

Men just nu är nog det viktigaste i framtiden en lång, skön sommar och nya kompisar på förskolan till hösten.

Systrar. Nikolina och Alma-Li

Kerstin Krebs

Vad är hepatit B?

Hepatit B orsakas av ett virus som sprids genom blod, kroppsvätskor och sexuella kontakter. Smittan kan också överföras från mor till barn vid förlossningen. Virusnet orsakar en inflammation i levern, som vanligtvis inte ger bestående men, men som hos en del personer kan bli kronisk. Inkubationstiden för B-hepatit är två – sex månader, och viruset är som mest smittsamt då infektionen är akut.

Endast en del av dem som smittas får sjukdomssymptom, som till exempel illamående, dålig aptit, trötthet, klåda och ibland gulfärgning av huden och ögonvitorna. En del av de smittade blir så kallade bärare, vilket innebär att de bär på viruset och kan smitta andra utan att själva vara sjuka. Risken för att bli bärare är större för dem som smittas som barn.

Viruset är mer vanligt i vissa delar av världen än andra, som till exempel Afrika och Asien. I Sverige finns cirka 17 000 bärare av hepatit B-virus. Under åren 2000 – 2008 kom elva adopterade barn med hepatit B-smitta till Stockholms län, vilket kanske säger något om omfattningen totalt när det gäller adopterade barn.

Hepatit B hör till de sjukdomar som omfattas av smittskyddslagen som allmänfarlig sjukdom, och anmäls dels till smittskyddsläkaren i det landsting man tillhör, dels till Smittskyddsinstitutet.

Det är viktigt att smittbärare informerar om smittan vid kontakter med sjukvård och tandvård och vid andra tillfällen när andra människor kan komma i kontakt med bärarens blod eller kroppsvätskor, som till exempel vid sexuella kontakter.

I övrigt gäller att undvika att andra personer får blod från bäraren på sig, till exempel genom att man är noggrann med förband även på små sår.

Den som är bärare av hepatit B-virus kontrolleras regelbundet av läkare, och vaccin erbjuds dem som löper högre risk än andra att smittas, som familjen och

barn och personal inom barnomsorgen som är i kontakt med smittbärare.

Efter tre doser vaccin är skyddet över 90 procent. Vaccin kan också ges i efterskott till personer som utsatts för smittorisk, eller kan misstänkas ha gjort det. Läkarkontroller och vaccinering är kostnadsfritt för de personer det gäller.

Kerstin Krebs

Stöd till hepatit B-bärare

Riksföreningen för Familjer med B-hepatitbärande barn

<http://www27.brinkster.com/rfhb/index.htm>

är en ideell riksorganisation som kan ge råd, stöd och information till hepatit B-bärare och deras familjer. På hemsidan finns information om hepatit B ur olika aspekter och om hur man blir medlem i föreningen.

Under sex veckor var Caroline Nilsson volontär på barnhemmet Shreevatsa i Pune, där hon själv bott som baby för 30 år sedan. Där kom alla känslorna på en och samma gång ...

Veckorna i Pune en upplevelse för livet

Våren 2009 reste jag som volontärarbetare till Indien, men innan jag tar er med på min resa dit ska jag berätta lite om mig själv.

Jag heter Caroline Nilsson, är 30 år och arbetar som undersköterska på Universitetssjukhuset i Lund.

När jag var fyra månader kom jag som adopterad från Shreevatsa, Pune, till Sverige och Furulund. Julen 1993 besökte jag åter Shreevatsa tillsammans med mina föräldrar och min fyra år äldre syster, som också är adopterad därifrån.

Under sommaren 2008 började jag fundera på att återvända. Från början var mina planer att stanna där sex månader. Men när jag mailat Dipika, som är styrelsemedlem i SOFOSH och har arbetat för Shreevatsa i många år, rekommenderade hon en kortare tid på en–två månader första gången. Det var klokt av henne.

Den 24 januari 2009 steg jag på planet som skulle ta mig till Indien. Jag sov mig igenom hela flygresan. Det var en otrolig upplevelse när jag steg av planet och kände värmen som slog emot mig, och när jag såg alla dessa människor som befann sig på Bombays flygplats.

För att komma till Pune hade jag bokat biljett till tåget. Det var ett myller av

människor på tågstationen, men jag hittade rätt till sist. Jag hamnade i en kupé tillsammans med två unga män. Kände mig väldigt uttittad och när jag efter en stund tog upp en svensk tidning frågade de var jag kom ifrån. Vi satt och småpratade om hur det var att bo i Sverige och vad jag skulle göra i Pune.

... De talade om att Shreevatsa alltid kommer att vara mitt hem, och då grät jag ännu mer. Men då skyndade de sig att tillägga "ditt andra hem" ...

Dagen efter att jag installerat mig på hotell Orbett var det dags att bege sig till Shreevatsa. I servicen på detta hotell ingick taxiresor till barnhemmet. Jag hade bara sagt till chauffören att jag skulle till Sassoon hospital och blev därför avsläppt utanför sjukhuset. Det var stort med en massa olika byggnader och jag hade förstås glömt var exakt barnhemmet låg.

Jag frågade mig fram och träffade efter en stund på en kvinna som kände till Dipika och var hon hade sitt kontor och hon visade mig dit. Jag kände mig mycket nervös men när Dipika, som jag

träffat tidigare, tog emot mig släppte allt detta.

På Shreevatsa fanns det tre rum, ett på övervåningen för de för tidigt födda barnen. Två rum låg på nedervåningen, ett för de nyfödda och ett för de lite äldre barnen.

Jag hade aldrig arbetat med barn förut så det blev en ny upplevelse. Dipika hade föreslagit att mina arbetsuppgifter skulle vara att hjälpa till vid måltiderna samt leka med barnen.

Första dagen var jag med de för tidigt födda barnen, men då jag redan andra dagen blev förkyld föll det sig naturligt att jag istället arbetade bland de äldre barnen som inte var lika infektiösa.

Under min tid där fastnade jag speciellt för en liten tjej på ett och ett halvt år som hette Shandhani. Även hon fastnade för mig, och varje dag när jag kom dit kom hon springande emot mig.

När jag tog upp någon annan i knäet blev hon avundsjuk och ville upp hon med. Ganska ofta skulle hon till läkaren för att ta blodprover och när jag frågade varför svarade de att hon hade en blodsjukdom som heter thalassemia. Denna sjukdom känner jag till då jag själv har Beta thalassemia minor. De var inte säkra på om hon hade den svårare

formen Beta thalassemia major, detta var under utredning. Det gjorde mig mycket bedrövd, då det i så fall kanske kunde vara svårt att hitta en familj till denna underbara lilla tös.

Förutom mig fanns där andra volontärer, några från Holland och en dam från USA, vars man för tillfället arbetade i Pune. Hon kom varje vardag mellan 10 och 12 och lekte med barnen.

VARJE DAG BLEV JAG BJUDEN på lunch som oftast bestod av ris, grönsaker och ett indiskt bröd som kallas nan. Vi satt på golvet med korslagda ben när vi skulle äta. Då hittade jag verkligen mina lårmuskler och hade träningsvärk i veckor efter att jag kommit hem.

Alla åt med händerna, och första dagen tittade jag efter bestick för jag var ju inte van och visste inte riktigt hur jag skulle bete mig. Då log de mot mig och frågade om jag ville ha en sked, vilket jag tacksamt tog emot.

En dag tittade jag mot köket och fick se, inte bara en utan tre stora rättor, men ingen annan reagerade så jag sa inget utan tänkte att det var bara att vänja sig.

Av personalen på Shreevatsa möttes jag av idel vänlighet. De var mycket rädda om mig och berättade att jag inte fick ge mig ut i staden själv då jag inte kunde språket. En dag ville jag hjälpa till att sopa, men det fick jag absolut inte då jag räknades som gäst.

Att komma tillbaka till Shreevatsa var en speciell upplevelse, inte bara för mig som adopterad utan även för dem som arbetade där. De visade upp mig för alla som kom dit och berättade stolt att jag var adopterad till Sverige, och att jag nu hade valt att komma tillbaka för att arbeta som volontär. Jag kan tänka mig att det var bra ”reklam” för dem att visa att barn som blir bortadopterade får det bra.

Jag var med om flera adoptioner där och det var spännande att se på och få delta i denna ceremoni. Det var så

►
Min favorit. Shandani - en underbar liten tjej som gillade mig också. FFIA försöker finna en familj till henne nu - jag hoppas de lyckas, det är hon värd.

Veckorna i Pune ...

välplanerat och vackert. En morgon när jag kom dit höll en kvinna på att skriva "Happy adoption" på marken utanför grinden och jag förstod att det denna dag skulle genomföras en adoption.

När det väl var dags stod jag lite i bakgrunden bara för att se hur det gick till. Maduri, som är chef där, kom med en bricka som innehöll olika färger och välsignade både den lille pojken och föräldrarna, och sedan var det många som skulle göra samma sak.

Medan jag stod där och såg på hörde jag Maduri säga att jag

också skulle välsigna dem. Jag tittade på henne och blev lite nervös för jag kan ju inte hindi, och vad skulle jag säga? Men det gick bra, jag höll i brickan och log medan de andra talade.

En envis röst i mitt huvud pockade på

uppmärksamhet när jag stod där och såg på ceremonin. Vad tänkte de lite äldre barnen som blev bortadopterade, var de oroliga och rädda för att lämna tryggheten de hade på barnhemmet?

PERSONALEN PÅ BARNHEMMET var väldigt noga med att barnen skulle vara rena och uppföra sig väl. Bara för att nämna ett exempel så bad de stora barnen bordsbön innan de började äta. Kanske inte så konstigt då Shreevatsa betyder "Guds Barn".

Doktorn kom varje onsdag och fredag.

På onsdagar var det även vägning av barnen. Jag fick också möjlighet

.... Det var en märklig känsla att gå klädd i sari ... och för en liten stund kände jag mig nog mer indisk än svensk

att följa med några barn till sjukhuset. Det låg ett precis i anslutning till barnhemmet och ett lite längre bort, och jag besökte båda. Jag passade på att se så mycket som möjligt av verksamheten och hur det fungerade där. Det hände nå-

got på Shreevatsa varje dag, alltid någon som fyllde år eller någon adoptionsceremoni.

Kulturen är så annorlunda i Indien i jämförelse med Sverige. Ibland kunde jag känna av dessa kulturkrockar. Jag är uppvuxen i ett hem där kärlek och kramar inte är något ovanligt, och för mig faller det sig naturligt att ge någon en kram eller bara trösta när någon är ledsen. Jag förstår att personalen hade hur mycket som helst att göra, och att de kanske inte riktigt orkade fästa sig allt för mycket vid barnen. Dock fanns det ändå en uppriktig värme, och de försökte verkligen göra det bästa av vardagen.

Ibland kunde jag ändå sakna den närhet som jag var van vid. Jag menar inte att personalen aldrig tröstade eller kramade dem, men de tyckte nog jag var lite väl frikostig med kramar till barnen och dessutom hade jag dem i knäet när de sökte tröst. Jag kunde inga vaggvisor men sjöng istället en av Lena Philipsons sånger. Den visade sig ha samma inverkan för barnen tystnade.

En dag följde jag med på en danstävling de anordnade för de lite äldre barnen tillsammans med några andra barnhem. Detta var ett heldagsarrangemang som hade förberetts väl veckan innan. Jag tror barnen uppskattade detta, då där dessutom fanns ett tivoli där de kunde åka karuseller och häst och vagn. Efter lunch när de skulle kläs upp inför danstävlingen var en del barn så trötta att de inte orkade vara med. En liten pojke somnade i mitt knä medan vi väntade. Det var inte så konstigt då det blev en lång dag och de var vana att sova middag.

UNDER MIN TID DÄR FICK jag även vara med på invigningen av det nya barnhemmet. Jag blev väldigt glad när Dipika bjöd in mig. Hon sa åt mig att ta på indiska kläder om jag hade några. Annars gick det bra med jeans och t-shirt. Jag hade ju inga indiska kläder men hade ändå tänkt köpa, så när jag slutade den dagen åkte jag iväg för att köpa sari och en dress med byxor och tunika.

Dipika och jag. På Shreevatsa möttes jag av idel vänlighet.

Köpa sari var inte helt lätt, det fanns så många vackra att välja bland. Till slut fastnade jag för en underbar i turkos med små blommor broderade på tyget. Köpte även armband, som jag hade sett att kvinnorna på barnhemmet hade, och en prick att ha i pannan, allt för att se ut som en indisk kvinna.

JAG HADE ALDRIG BURIT NÅGON SARI, än mindre lärt mig ta på ett sådant klädesplagg. På lördagen kom jag till barnhemmet i kjol och linne och de tänkte nog att jag såg lite bar ut, men jag gick direkt in till Maduri på kontoret och frågade om någon kunde hjälpa mig. Hon blev förtjust över att jag hade ansträngt mig så och några jättesnälla kvinnor hjälpte mig att ta på sarin.

Det var en märklig känsla att gå klädd i sari. När jag fick den på mig och en prick i pannan så blev jag nog mer Kavita (som är mitt indiska namn och som de använde) än annars. Jag kommer aldrig att glömma Dipikas kommentar när hon fick se mig: "You look like an indian woman", och för en liten stund kände jag mig nog mer indisk än svensk.

När det var dags för invigningen var jag lite förvirrad. Jag hade frågat en av kvinnorna som hjälpte mig med sarin var det nya barnhemmet låg, om det var långt därifrån. Hon talade om att det låg mitt emot det gamla. Jag hade inte sett något hus där, bara en ödetomt.

NÄR VI ANLÄNDE HADE de lagt blommor och en hacka på marken, och runt detta hade de ritat med vit färg. Det visade sig att det var tomten där barnhemmet skulle

byggas, som skulle invigas. Jag hade missförstått och trott att byggnaden var färdig. De skulle ta fem tag vardera med hackan för det nya barnhemmet. Jag stod bredvid Dipika och helt plötsligt hörde jag henne säga att jag också skulle hacka. Det var en stor ära för mig.

Efter vad jag förstod var de bekymrade över hur de skulle klara finansieringen av det nya barnhemmet, då

driften är helt beroende av privata donationer.

En av mina sista arbetsdagar där höll de en avskedsceremoni för mig. De hade ritat en halvmåne med blommor på golvet där jag skulle sitta. Alla välsignade mig och jag fick gåvor att ta med hem.

När Dipika kom fram och lämnade över min journal, där jag fick veta lite om min bakgrund och anledningen till att jag blev bortadopterad, kom alla känslorna på en och samma gång (som Per Gessle sjungit) och jag brast ut i gråt. De talade om att Shreevatsa alltid kommer att vara mitt hem, och då grät jag ännu mer. Men då skyndade de sig att tillägga "ditt andra hem"!

I DEN STUND NÄR JAG SATT med journalen i min hand önskade jag att min mamma varit där. Den mamma och pappa som uppfostrat mig till den jag är idag, som älskat mig trots mina misstag och som jag nu längtade efter.

Jag hann uppleva så mycket under mina sex veckor i Pune, och naturligtvis hade jag lite fritid. Då kunde jag träffa andra människor, som det svenska par som jag åkte på sightseeing tillsammans med för att titta på naturen och olika tempel.

En annan Caroline, också adopterad från Shreevatsa och i samma ålder som jag, träffade jag på en föreläsning. Hon utbildar sig till socionom och gick några kurser i Pune. Vi åkte tillsammans till några vackra parker och min sista fredag i Pune var vi ute och åt tillsammans med några av hennes kursare. Det blev en mycket trevlig kväll. Även chauffören

på hotellet tog med mig på sightseeing en dag. Och den vänliga unga indiska kvinna, som arbetade som volontär på barnhemmet på lördagar när hon var ledig från sina studier, tog ut mig på shoppingrundor. Jag kunde handla mycket tyg till mig själv och mina vänner i Sverige.

MINA TRE SISTA DAGAR I INDIEN tillbringade jag på lyxhotellet Leela Kempinski i Bombay, dels för att knyta ihop mina upplevelser och samtidigt sola och bada. Denna resa har gett mig så otroligt många upplevelser och tankar som jag kommer att ha med mig i minnet hela livet.

Jag vill avsluta med en tankvärd dikt, jag fick av Dipika och som fick mig att gråta igen.

Once there were two women who never knew each other.

One you do not remember, the other you call mother.

Two different lives shaped to make yours one.

One became your guiding star, the other became your sun.

The first gave you life, the second taught you to live it.

The first gave you need for love, the second was there to give it.

One gave you nationality, the other gave you a name.

One gave you seed of talent, the other gave you an aim.

One gave you emotion, the other calmed your fears.

One saw your first sweet smile, the other dried your tears.

One gave you up- it was all she could do.

The other prayed for a child and God led her straight to you.

And more you ask me through your tears.

The age old question throughout the years.

Heredity or Environment, which are you the product of?

Neither my darling- neither, just two different kinds of love.

Caroline Nilsson

Vilka tankar om sitt ursprung kan man ha som adopterad när man kommer upp i tonåren? Vilka känslor kan sättas igång då adopterade söker efter sin identitet? Med dessa frågor i bakhuvudet arrangerade Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst en föreläsning med Malin Irhammar och Erik Brunnegård.

Söka sin egen väg genom livet

Ett drygt tjugotal intresserade trotsade vädret denna dag och begav sig till Scandic Hotel Berga i Helsingborg där Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst ordnat en föreläsning den 9 maj. För att angripa ämnet anlätades Malin Irhammar och Erik Brunnegård, som båda talade om adoption och identitet fast med olika infallsvinklar.

Malin Irhammar, docent i psykologi med en forskningsbakgrund kring adopterades identitet och psykiska hälsa, inledde dagen genom att presentera sin studie En longitudinell studie av identitet och psykisk hälsa hos en grupp utlandsfödda adopterade.

Föreläsaren började med att ge en bakgrund till den forskning som bedrivits i Sverige genom

åren för att senare komma fram till de resultat hon funnit i den studie hon genomförde i början av 90-talet.

Dessutom refererade hon till vad hon funnit ungefärligen 10 år senare när hon följt upp den tidigare studien. Malin Irhammar blandade sina pro-

fessionella erfarenheter med bilder från sitt privata liv då hon själv är adoptivmamma.

Erik Brunnegård gav en personlig bild av sitt liv och hur han angripit det faktum att han i början av 70-talet blivit adopterad. Åhörarna fick följa hans resa genom tonåren och hur han aktivt sökte sin egen väg.

Genom att lära sig koreanska i tonåren och så småningom också både studera, arbeta och bo i Sydkorea lärde sig han att hantera den dubbla identitet han ibland kan känna som adopterad.

Föreläsarna inbjöd till reflektion och samtal kring ämnet och många intressanta tankar, frågor och diskussioner dök upp. Hur ska adoptivföräldrar förstå sina barn? Hur kan de hjälpa sina barn?

Denna föreläsning var den tredje i sitt slag som Adoptivfamiljers förening Skåne Nordväst arrangerat. Tidigare har föreläsningarna handlat om glädjen över att bli en adoptivfamilj och hur det är att adoptera ett äldre barn eller ett barn med så kallade special needs.

Föreningen verkar för att samla adoptivfamiljer inom regionen, oberoende av vilken adoptionsorganisation man adopterat genom.

Utöver föreläsningar, medlemsaktiviteter och utbildning för skolpersonal, driver föreningen opinionsbildning genom att engagera sig i olika samhällsfrågor utifrån adoptivfamiljens perspektiv.

Vill du komma i kontakt med föreningen, använd e-postadressen: affskane@yahoo.se

Henrietta Godolakis

Arkivbild: Pojken på bilden har inget direkt med innehållet i artikeln att göra

Identitet

Osynliga adoptioner – biologiskt ursprung

- Tankar
- Intresse av att söka information

Synliga adoptioner – etniskt ursprung

- Etnisk självidentitet
- Extern identifikation
- Intresse för att söka information

Intresse för ursprung

- Del i identitetsprocess
- Uttryck för bristande tillit

Malin Irhammar. Foto Henrietta Godolakis

Om vårdnadsbidraget

Adoptivföräldrar får större möjligheter att använda vårdnadsbidraget. Enligt en proposition som i dag överlämnats till Riksdagen ska rätten till vårdnadsbidrag beräknas från den tidpunkt då föräldrarna får barnet i sin vård.

Vårdnadsbidraget riktar sig till föräldrar som vill spendera mer tid med sina barn och innebär en kommunal ersättning till den som helt eller delvis avstår från kommunal barnomsorg. Möjligheten gäller i de kommuner som valt att införa vårdnadsbidraget och omfattar barn mellan ett och tre år.

De adoptivföräldrar vars barn är äldre än tre år när 250 ersättningsdagar i föräldraförsäkringen tagits ut har hittills inte haft möjlighet att använda vårdnadsbidraget.

Men i den proposition som regeringen i dag lämnat till Riksdagen föreslås att det datum då adoptivföräldrarna får vårdnaden om barnet likställs med tidpunkten för barnets födelse. Det innebär att adoptivföräldrar ges rätt att använda vårdnadsbidrag i två år från det datum då 250 ersättningsdagar tagits ut, dock längst fram till dess barnet fyller fem år.

– Jag är väldigt glad att kunna lägga fram det här förslaget och vet att det här är ett beslut som varit efterlängtat av många adoptivföräldrar. Inte sällan har adoptivföräldrar, kanske mer än andra, behov av att spendera mycket tid med sina barn medan de är små, säger socialminister Göran Hägglund.

De nya reglerna trädde i kraft 1 juli.

Har var du föräldraledig?

Hur har din föräldraledighet sett ut? Har du varit barnledig på heltid, varvat med halvtidsjobb, varit ledig varannan vecka? Vill du berätta om vad som har fungerat bäst för dig och familjen? Hör av dig till Vi Adoptivfamiljer, kerstin.krebs@telia.com

Familjekurser i kinesiska

Kinaskolan Nya Stjärnan har familjekurser där adoptivföräldrar lär sig kinesiska tillsammans med sina barn.

Nya Stjärnan har även klasser för barn som varit lite äldre vid adoptionen och därför redan pratar lite kinesiska.

Undervisningen sker varannan lördag mellan 10 och 12 i Gärdesskolan, som ligger nära T-stationen Karlaplan i Stockholm. Gratis bilparkering finns bredvid skolan. I skolans cafeteria serveras bland annat bullar, toast, korv och baozi.

Alla skolans lärare är svensktalande och högskoleutbildade, många med pedagogisk examen från Kina. De fort-

bildas kontinuerligt i språkpedagogik via skolans samarbetspartners ABF och Konfuciusinstitutionen i Stockholm. Åtta – tolv elever är det per grupp. Skolan drivs av Kinesiska kulturföreningen i Stockholm

Anmälan eller frågor skickas till zhu.ekman@kkfs.se. Skolan har en websida: www.kkfs.se

(OBS Bilden är bara en illustration och har inget med denna notis att göra)

Hanna Bodin

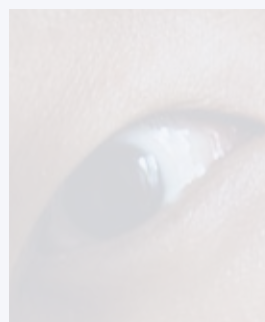
Vill du vara med?

Vi gör en bok om och för adopterade mellan 9-12 år. Till boken behöver vi "hemliga" insändare från barn. Tankar, dikter, berättelser, teckningar om stort och smått, bara det handlar om adoption. Vi behöver tips om barn att intervjua. Om återresor, om att ha två mammor och två pappor, om tankar och funderingar kring de biologiska föräldrarna OSV...

Skicka in favoriträtter från födelselandet. Tipsa om bästa kinakrogen i Sverige. Hur firar ni hämtningsdagar? Och be barnen skriva om sina innersta tankar.

Hälsningar
Dan och Lotta Höjer

Skicka till: dan@danhojer.se

adoption
med barnet i fokus

KULTURFÖRENINGEN

Dia
log

Barnhabiliteringen bra stöd för familjerna

De som blir föräldrar till barn med särskilda behov kommer med ganska stor säkerhet i kontakt med barnhabiliteringen. Här kan familjen få hjälp med det stöd och den behandling barnet behöver.

År 2008 var antalet anlända barn förmedlade av FFIA 101 – ungefär lika många som under 2007 trots att det totala antalet internationella adoptioner till Sverige har minskat. Den enskilt viktigaste anledningen till det minskade barnantalet är troligen färre barn från Kina.

Det som förändrats för FFIA:s Kinamiljöer är att ett stort antal barn förmedlas genom den så kallade 48-timmarslistan, där föräldrar söks till barn som av olika anledningar är i behov av särskilt stöd.

Jämsides med de frågor som finns om olika diagnoser och vad de innebär, och behovet av att söka kunskap på olika sätt – till exempel genom barnhälsovården eller olika källor på Internet – finns också frågan om vilket stöd som finns att få för barnet och familjen.

Hur kommer det att bli när barnet ska börja på dagis? I skolan? Var kan vi som föräldrar få hjälp med kunskap om barnets behov?

DEN SOM BLIR FÖRÄLDER till ett barn med bestående behov av stöd, på grund av till exempel funktionshinder som syn- eller hörselnedsättning eller rörelsehinder, kommer med ganska stor säkerhet att komma i kontakt med barnhabiliteringen.

Barnhabiliteringen är en specialitet på länsjukvårdsnivå och hör alltså hemma inom landstinget. Verksamheten ser i viss mån olika ut beroende på landsting, men vänder sig alltid till barn och ungdomar med varaktigt behov av stöd, och till deras familjer.

Till barnhabiliteringen kommer man

på remiss från till exempel barnavårdscentral eller barnklinik. Ibland remitteras barnet till barnhabiliteringen direkt av den läkare som gör den första undersökningen efter hemkomsten.

På barnhabiliteringen finns specialister med olika kompetens, som barnläkare, sjukgymnast, arbetsterapeut, psykolog och kurator, för att nämna några. Här kan familjen få hjälp med utredning av vilket stöd eller vilken behandling barnet behöver.

EN NYCKELPERSON PÅ barnhabiliteringen är inte sällan kuratorn, som kan ge information om vilka stödsatser samhället kan erbjuda, och hjälper familjen att ansöka om dem. Det kan till exempel gälla familjer som vill ansöka om vårdbidrag för barnet, eller behöver göra anpassningar i sin bostad för att vardagen med barnet ska fungera så bra som möjligt.

Barnhabiliteringen har också ofta olika verksamheter som vänder sig till de övriga familjemedlemmarna. Det kan vara träffar för föräldrar för att prata och utbyta erfarenheter, eller utbildningar och föreläsningar för föräldrar om olika aspekter av barnets behov.

Barnhabiliteringen i flera landsting ordnar också träffar för syskon och andra anhöriga, som mor- och farföräldrar, till barn som på olika sätt behöver särskilt stöd.

Familjer där det finns barn med olika funktionsnedsättningar är ofta familjer med många kontakter med olika instanser. Barnläkare, specialpedagog, logo-

ped och sjukgymnast kan vara några personer familjen har kontakt med. I en del landsting finns de här kategorierna samlade inom barnhabiliteringen, i andra kan familjen få hjälp med samordning av stödet till barnet.

Barnhabiliteringen är – kort sagt - en ”spindel i nätet” med familjen som uppdragsgivare.

Vill du veta mer om vilka möjligheter till stöd för barnet och familjen som finns att få?

En del information hittar du på www.forsakringskassan.se/privatpers/foralder

Där finns under rubriken ”Om ditt barn har en funktionsnedsättning” mer information om till exempel vårdbidrag, särskild föräldrapenning och annat stöd som finns att få för barnet och familjen.

Kerstin Krebs

Styrelse 2009/2010

Carin Fremling, ordförande
N Vinön 310, 715 93 Odensbacken
019-44 80 46, 0702-99 64 04
carin.fremling@nuinternet.com

P-O Hansson, vice ordförande
Klostergatan 43 C, 582 23 Linköping
0708-20 02 56
P-O.Hansson@ped.gu.se

Eva Minton, sekreterare
Anders Olsvägen 7, 236 37 Höllviken
040-45 01 85, 0708-45 01 86
eva.minton@tele2.se

Hans Olander, ekonomiansvarig
Lilla Önneredsvägen 44
421 59 V Frölunda
031-49 37 22, 0708-31 17 40
hans.ola_olander@telia.com

Anna-Malin Josefsson
Bergiusvägen 5, 554 66 Jönköping
036-14 18 95, 0702-53 32 71
annamalin.josefsson@telia.com

Eva-Lena Bergquist
Kullens väg 11, 449 30 Nödinge
0303-96 485, 0702-36 64 99
evalena.bergquist@esab.se

Magnus Johansson
Lilla skogsvägen 25, 433 70 Sävedalen
031-25 53 34, 0706-04 55 35
magnus.johansson@oracle.com

Ing-Marie Söderberg
Råby 35, 755 94 Uppsala
018-31 74 04, 0708-12 74 04
tillraby@telia.com

Annikka Hedberg, verksamhetschef
031-704 60 80
annikka.hedberg@ffia.se

Monica Samuelson, personalrepresentant
031-704 60 80
monica.samuelson@ffia.se

Här är FFIA:s styrelse

På årsmötet i maj valdes ny styrelse för FFIA. Till dels består den av den gamla, men tre nya ledamöter valdes också in.

ANNA-MALIN JOSEFSSON bor i Jönköping, stödar på länssjukhuset och har två barn från Guatemala. Ända sedan början av 90-talet har hon varit aktiv lokalt för FFIA som programansvarig i samarbete med AC. Anna-Malin har även varit kontaktperson för adoptivfamiljer som adopterade från Guatemala och har arbetat med utbildning för FFIA. Nu fungerar hon som resurs på familjecentralen i Jönköping, där man har utbildning för familjer som just kommit hem med sina adoptivbarn.

CARIN FREMLING är lågstadielärare och bor på Vinön i Hjälmarne och i Örebro. Hon har varit med i FFIA sedan 1986, och har två barn från Sri Lanka och ett

Delar av nya styrelsen fotograferad vid årsmötet i Göteborg. Fr v Ing-Marie Söderberg, Hans Olander, Annikka Hedberg (verksamhetschef), Anna-Malin Josefsson, Monica Samuelson (personalrepresentant) och Carin Fremling.

från Indien. Handikappfrågor har med nödvändighet, blivit ett intresseområde då äldsta barnet, nu 29 år, har en funktionsnedsättning med utvecklingstörning. Inom FFIA har hon tidigare varit kontaktperson för adoptivfamiljer (Indien). Carin är också aktiv inom biståndet, främst i Indien, men har även varit engagerad i Kinabiståndet.

EVA MINTON bor utanför Malmö och är till yrket jurist på skatteverket. Hon har två barn, varav ett adopterat från Indien, och flera barnbarn. Eva började arbeta med FFIA 1988 som kontakt/handläggare för Sofosh/Shreevatsa i Pune, Indien. Hon har varit med i styrelsen i många år, och arbetar också med handikappbiståndet i Pune.

P-O HANSSON är lärarutbildare vid Göteborgs och Linköpings universitet. Han bor i Linköping och har adopterat en liten flicka från Kenya. Med den erfarenheten i ryggen bistår han nu FFIA med hjälp och råd för att få fart på verksamheten där. Frågor som intresserar P-O särskilt är bistånds-, utvecklings- och utbildningsfrågor.

ING-MARIE SÖDERBERG bor utanför Uppsala och arbetar som kommunal informator och redaktör. Är medlem sedan 1987 och har två barn från Indien. Ing-Marie har arbetat med tidningen Vi Adoptivfamiljer mer och mindre i olika perioder sedan början av 90-talet, och har även varit med i styrelsen tidigare.

HANS OLANDER har två flickor som kommer från Kina, bor i Göteborg och arbetar som kreditchef i Nordea. Hans valdes in i styrelsen under våren 2009 och håller nu som bäst på att sätta sig in i FFIA:s adoptionsverksamhet.

EVA-LENA BERGQUIST arbetar som forskningsingenjör och bor i Nödinge utanför Göteborg. Hon har varit medlem i FFIA sedan 2000 och har ett barn från Kina. Eva-Lena är aktiv i den lokala medlemsverksamheten i Göteborg och har sedan 2005 lett FFIA:s "Att möta sitt barn"-kurser i Göteborg.

MAGNUS JOHANSSON är IT-konsult och bor i Sävedalen utanför Göteborg. Magnus har varit medlem sedan 2006 och adopterade en son från Kina i december 2008.

Två nya, två "gamla". Eva-Lena Bergquist, Eva Minton, Magnus Johansson och P-O Hansson.

FFIA:s bistandsprojekt Pg 17 04 46 - 9

BISTÅND KURUNEGALA
Daghem i Sri Lanka
Marita Åmark
tel 044-12 01 45

BISTÅND KINA
Handikappade barn
Britt-Marie Nygren 031-704 60 80

BISTÅND KOLKATA
Katrine Fundin, 08-550 664 26

BISTÅND ASHA SADAN
Barnhem i Mumbai, Indien
Helen Tandemar
019-33 54 15

BISTÅND AHMEDABAD
Skola och fritidsverksamhet,
Indien. Rose-Marie Josefsson,
0370-491 09

NAZARETHS VÄNNER
Småbarnshem i Indien
Gunhild Stahle, 0500-48 51 38

KVINNOHUSET SUDHANTHRA
Madurai, Indien
Britt-Marie Nygren, 031-704 60 80
Maud Zackrisson, 031-28 66 23

BISTÅND PUNE
Barnhem Tara
Carin Fremling, 0702-99 64 04
Eva Minton, 040-45 01 85

BISTÅNDSSAMORDNARE FFIA
Britt-Marie Nygren 031-704 60 80

MER OM VÅRA BISTÅNDSPROJEKT:
<http://www.ffa.se/bistand/>

Självutlämnande och ärligt om att hitta sin identitet

I sin bok "Min mamma är en persisk prinsessa" berättar Sanna Sjösvärd om sitt sökande efter rötterna i Iran.

Bokens författare Sanna Sjösvärd är adopterad och född i Iran. Hon är utbildad bildjournalist och vi känner bland annat igen henne från SVT:s program "Mosaik" som i början på 2000-talet skildrade hennes första resa till Iran och det första mötet med den biologiska mamman.

Fotoutställningen "Rötter" med fotografier på hennes iranska familj har också visats på flera platser i landet för några år sedan. I samband med utställningen gav hon ut fotoboken "Rötter", där kvinnorna i hennes iranska familj står i fokus. Det är framförallt deras historia som Sanna beskriver i bild och text.

I SIN BOK "MIN MAMMA är en persisk prinsessa" berättar Sanna om sitt sökande efter rötter. Sanna adopterades som fyraåring och växte upp i en medelklassfamilj på Lidingö.

Hon levde ett helt vanligt svenskt liv men kände sig ständigt annorlunda och ofta utanför.

Sanna skriver om den komplicerade relation hon haft till sina adoptivföräldrar, där mamman haft svårt att knyta an till Sanna och se hennes behov av omsorg och värme. Föräldrarna skildes och Sanna blev allt mer ensam. Adoptivpappan som stått henne nära isolerade sig med sin nya fru.

Efter en stormig tonårstid reste hon till USA för att arbeta som au pair. Hon upptäckte en knöl på benet som visade sig vara cancer och for hem för operation och vård.

När hon tillfrisknat blev längtan efter att få kontakt med den biologiska familjen allt större. Till slut etablerades en

kontakt och hon kunde resa till Iran för att möta sin biologiska mor och familj.

Mötet med den annorlunda kulturen blev omtumlande. Hon möttes av många religiösa tabun, men också av en enorm kärlek från sin nya familj. Samtidigt hade hennes biologiska mamma svårt, även hon, att ge den omsorg Sanna så hett längtat efter och som hon saknat hos sin adoptivmamma.

TROTS VÄRME OCH KÄRLEK möter hon också en berättelse om svek. Svaren på varför hon blivit bortlämnad till barnhemmet river upp många sår och skapar en känsla av att ha blivit bortvald. Där, mellan två kulturer, försöker Sanna hitta sin egen väg, sin egen identitet som människa.

Hon för en enveten kamp för att på något sätt bli delaktig och höra till, något som inte visar sig vara så enkelt i ett främmande land med främmande värderingar och på ett främmande språk.

DET ÄR SVÅRT ATT INTE bli berörd av boken och att lägga den ifrån sig. Sandra skildrade på ett så självutlämnande och ärligt sätt sin egen längtan och strävan efter närhet och trygghet och hur hon pendlade mellan hopp och frustration i sin kamp för att på något sätt bli delaktig och höra till. Det är också intressant

"Min mamma är en persisk prinsessa" av Sanna Sjösvärd, utgiven på Norstedts förlag 2009.

att få följa vardagslivet i den iranska familjen och framför allt då kvinnans utsatthet.

Man kan inte undgå att tänka på att författaren är en mycket stark kvinna i botten, som vågar lämna ut så mycket av sig själv och av sina båda familjer.

Styrkan, trots den inre sårbarheten hos henne kanske kommer från att hon fått insikt om det egna jaget och försonats med sitt levnadsöde och funnit styrka i sin egen identitet? Läs boken!

Kaisa Hammar

KALENDARIUM

- 29 augusti

Sommarparty på Hägnan i Luleå

Adoptionscentrum Norrbotten hälsar alla adoptivfamiljer i Norrbotten välkomna. Under partyt kommer man att leka och hälsa på djuren. AC bjuder på korg och fika. Överraskning till alla barnen.

Anmälan till Björn och Gabirella Tannersjö på tel 0920-162 26, 0705-85 55 10 eller gabriella.tannersjo@telia.com

- **Oktober/november**

Att möta sitt barn

Kursen är en förberedelse för den första tiden med barnet både i barnets ursprungsland och hemma. Kursen tar bland annat upp ämnen som barnhälsovård, språkutveckling, anknytningsprocessen, resan och det första mötet med barnet.

Lämplig tid att delta är när man har sänt utlandsansökan till barnets ursprungsland och resan kommer att ske inom den närmaste tiden.

Kursdatum: 15/10, 22/10, 29/10, 5/11, 12/11
Kursavgift: 800 kr/person

Medlemssekreterare
Kaisa Hammar
kaisa.hammar@ffia.se
tel 031-704 60 93

Medlemssidan

Återresa till Kina våren 2010

Tiden går fort och redan nu börjar vi att planera för en återresa runt påsken 2010. Resornas längd planeras till cirka 12 dagar. Våra resor arrangeras i samarbete med Kinaresor. De i sin tur samarbetar kring den kinesiska delen av resan med BJRC, Beijing Jade-Rainbow International Culture Consultant Co. Ltd, där bland andra vår kontaktperson Wang Fang arbetar. Det är också BJRC som för familjernas räkning ansöker hos Civil Affairs i provinsen för att få tillstånd att besöka barnhemmen.

Resan inleds med några dagars besök i Peking. Där lär vi känna varandra i gruppen och botaniserar bland stadens sevärdheter. Naturligtvis gör vi en utflykt till Kinesiska muren.

Vi gör oss sedan redo för att resa till barnens ursprungsprovinser. Har gruppens adopterade sina ursprung i olika provinser skiljs man åt för att göra besök i respektive provins. Sedan samlas gruppen igen i Shanghai för att göra det avslutande programmet tillsammans.

I ursprungsprovinsen blir självklart den största händelsen besöket på barnhemmet. Utifrån tidigare erfarenheter har mottagandet varit väldigt välkomnande och hjärtligt, och adopterade och föräldrar har känt sig väldigt nöjda med besöken.

Efter några dagar i ursprungsprovinsen fortsätter vår rundresa till världsmetropolen Shanghai med dess puls. Vi ser oss omkring och gör sightseeingturer och får uppleva en hisnande akrobatikföreställning. Resan går mot sitt slut och det är dags att samlas för en avslutande middag tillsammans innan vi tar farväl av Kina för denna gång och återvänder hem till Sverige fyllda med minnen och upplevelser!

Intresserad av att följa med? Frågor besvaras av Kaisa Hammar, tel: 031-704 60 93 eller e-post: kaisa.hammar@ffia.se. Sista dag för intresseanmälan till resan våren 2010 är den 31 oktober. För att en resa skall bli av krävs minst 20 deltagare.

Inför en planerad återresa är det bra att läsa broschyrerna "Resan tillbaka" - Att som adopterad besöka sitt ursprungsland" och "Vem är jag, vem vill jag vara"? Om adopterades ursprung och identitet. Broschyrerna kan beställas genom vår hemsida och kostar 40 kr/st plus porto.

Beställ också gärna filmen "Kejsarinnorna Zhang" och titta på den tillsammans föräldrar och barn. Filmen handlar om Nanna som bor i Sundsvall, och är född någonstans runt Zhangjiagiang, sju timmars bussresa från Shanghai. Man får följa Nanna och hennes vänner Alice, Mimmi och Linnea, som alla kommer från samma barnhem, på deras återresa till sitt forna hemland. Filmen visades senast i repris vintern 07/08 i Kanal 1/SVT. Beställ filmen genom att sätta in 125 kr, plus fraktkostnad 25 kr på FFIA:s bankgiro, 720-8929. Ange om ni önskar filmen som VHS eller DVD. Om ej detta anges skickas filmen som VHS. Kom ihåg att ange namn och adress.

Ny webbsida för FFIA

Kommer inom kort i en dator nära dig!
Samma adress, samma lösenord som förut.
Välkommen in!

www.ffia.se

Indiensemester

Här är vår lilla Märta, tre år, på härlig semester i Goa. Märta kommer från Kolkata.

Peter Wengelin och Annika Englund, Bollnäs

Liten blev stor

Det är nu sjutton år sedan vår dotter Lisa Namrata kom hem till oss från Pune i Indien. Här är hon tillsammans med lillebror Olle vid studentexamen på barn- och fritidsprogrammet den 5 juni. Lisa drömmer om att studera vidare och bli socionom och jobba med barn i behov av stöd.

Tina Ahlnäs, Björklinge

Kolkatasyskon

Caroline, nio år, kom från Matri Sneha i Kolkata 2001. Tillsammans med mamma hämtade hon lillebror Elias, snart två, i höstas. I familjen finns också tvillingarna Cornelia och Evelina, fem år, även de från Kolkata.

Trevlig höst önskar familjen
Abrahamsson i Skorped

